

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **ASSIST 24 s. r. o.**
sídlem Ostravská 4250/2, Brno
zastoupená advokátem JUDr. Františkem Štouračem
sídlem Masarykova 413/34, Brno

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kotlářská 451/13 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5961/1.30/18-4,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5961/1.30/18-4, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Františka Štourače, sídlem Masarykova 413/34, Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát“) ze dne 28. 6. 2018, č. j. 11741/9-30/18-11, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. Uvedeného správního deliktu se žalobkyně měla dopustit tím, že na pracovišti na adrese Ostravská 4250/2 v Brně neměla ke dni 2. 2. 2018 zpracovánu dokumentaci hodnocení rizik včetně opatření k omezení jejich působení pro tlakové nádoby (vzdušník kompresoru značky Schneider Bohemia, obsah 270 litrů, výrobní číslo 796271, rok výroby 2006), čímž porušila § 102 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 18 500 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobkyně namítla, že ve správním řízení nebylo dostatečně prokázáno spáchání správního deliktu a že z jejího jednání nelze vyvozovat odpovědnost za přestupek podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce ve spojení s § 102 odst. 3 zákoníku práce. Žalobkyně svoji povinnost obsaženou v § 102 odst. 3 zákoníku práce splnila, přičemž dle jejího názoru zaměstnavatel není podle tohoto ustanovení povinen vést dokumentaci o vyhodnocení odstranitelných rizik; tato povinnost platí výhradně ve vztahu k neodstranitelným rizikům, jak vyplývá z § 102 odst. 4 zákoníku práce. Žalobkyně též trvá na tom, že ke splnění příslušné povinnosti postačuje návod výrobce k obsluze tlakových nádob a zpracovaná kategorizace prací (k ní se totiž vztahuje zmiňovaný § 102 odst. 3 zákoníku práce). Zákoník práce nadto nestanoví formu, jakou má být dokumentace vedena. Žalobkyně též poukázala na to, že si své povinnosti v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci plní – provádí vlastní kontroly, přijímá opatření, provádí revize a kontroly bezpečnostní výstroje obsluhy tlakových nádob, provádí školení včetně odborných školení pro obsluhu tlakových nádob.
3. Žalobkyně byla v průběhu kontroly opakovaně ubezpečována, že je vše v naprostém pořádku, a proto neuplatnila žádné námitky vůči kontrolnímu protokolu. Ačkoliv žalobkyně s názorem inspektorátu nesouhlasila, nechala po provedené kontrole zpracovat dokument o vyhledání a vyhodnocení rizik, a tento předložila kontrolnímu orgánu. Není přitom pravdou, že by tato závada byla u žalobkyně zjištěna opakovaně – při minulé kontrole pouze nebyla schopna z důvodu reorganizace dokumentaci předložit, a učinila tak po ukončení kontroly. Správní orgány se nezabývaly společenskou nebezpečností přestupku, přičemž dle žalobkyně její jednání nedosahuje potřebné míry společenské škodlivosti. Správní trest považuje žalobkyně za nepřiměřený, neboť žádný ze zaměstnanců reálně ohrožen nebyl, přičemž odstranitelná rizika je možné odstranit jiným způsobem, což žalobkyně učinila. Pokud by byly přesto závěry správních orgánů dle soudu správné, považuje žalobkyně porušení právních předpisů za nezávažné a jako odpovídající trest se jí jeví napomenutí.
4. Žalobkyně tedy z uvedených důvodů navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na tomto procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem

III. Shrnutí vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na své rozhodnutí a zopakoval argumentaci v něm uvedenou. Doplnil, že výklad § 102 odst. 3 zákoníku práce zastávaný žalobkyní by učinil toto ustanovení obsoletním, neboť zaměstnavatel by mohl vždy říci, že vyhledání a vyhodnocení provedl, přičemž rizika shledal odstranitelnými, a tudíž o nich nemusí vést dokumentaci. Tím by byly prakticky vyloučeny veškeré kontrolní mechanismy orgánů inspekce práce a dalších orgánů majících na starost kontrolu dodržování předpisů na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (svazové odbory atp.).
6. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji rovněž setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
8. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Pro posouzení věci bylo v první řadě nezbytné provést výklad ve věci aplikovaných ustanovení. Podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, že nedodrží povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 101 až 103 zákoníku práce. Pro naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu je tedy nezbytné, aby správní orgán prokázal porušení konkrétní povinnosti zaměstnavatele obsažené ve vyjmenovaných ustanoveních zákoníku práce.
10. Pro projednávanou věc je určující úprava obsažená v § 102 odst. 2 až 4 zákoníku práce. Podle odst. 2 se prevencí rizik rozumí všechna opatření vyplývající z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a z opatření zaměstnavatele, která mají za cíl předcházet rizikům, odstraňovat je nebo minimalizovat působení neodstranitelných rizik. Podle odst. 3 je zaměstnavatel povinen soustavně vyhledávat nebezpečné činitele a procesy pracovního prostředí a pracovních podmínek, zjišťovat jejich příčiny a zdroje. Na základě tohoto zjištění vyhledávat a hodnotit rizika a přijímat opatření k jejich odstranění a provádět taková opatření, aby v důsledku příznivějších pracovních podmínek a úrovně rozhodujících faktorů práce dosud zařazené podle zvláštního právního předpisu jako rizikové mohly být zařazeny do kategorie nižší. K tomu je povinen pravidelně kontrolovat úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, zejména stav výrobních a pracovních prostředků a vybavení pracovišť a úroveň rizikových faktorů pracovních podmínek, a dodržovat metody a způsob zjištění a hodnocení rizikových faktorů podle zvláštního právního předpisu. Podle odst. 4 není-li možné rizika odstranit, je zaměstnavatel povinen je vyhodnotit a přijmout opatření k omezení jejich působení tak, aby ohrožení bezpečnosti a zdraví zaměstnanců bylo minimalizováno. Přijatá opatření jsou nedílnou a rovnocennou součástí všech činností zaměstnavatele na všech stupních řízení. O vyhledávání a vyhodnocování rizik a o přijatých opatřeních podle věty první je zaměstnavatel povinen vést dokumentaci.

11. Ustanovení § 102 odst. 2 neobsahuje žádnou povinnost zaměstnavatele, avšak závazně definuje pojem „prevence rizik“. V jeho rámci pak jednoznačně rozlišuje mezi riziky odstranitelnými a neodstranitelnými. Ustanovení § 102 odst. 3 zákoníku práce ukládá zaměstnavateli v první řadě obecnou povinnost vyhledávat nebezpečné činitele a procesy a zjišťovat jejich příčiny a zdroje (jak plyne z poslední věty tohoto ustanovení, má se tak dít prostřednictvím pravidelných kontrol). V případě, že je nebezpečný činitel či proces vyhledán a zjištěna jeho příčina (zdroj), ukládá zákoník práce zaměstnavateli navazující povinnost vyhledávat a hodnotit rizika, která z těchto činitelů a procesů vyplývají. Po zhodnocení nalezených rizik má pak zaměstnavatel další tři samostatné povinnosti v závislosti na druhu rizika: 1) přijmout opatření k odstranění odstranitelných rizik; 2) přijmout opatření k zařazování rizikových prací do nižších kategorií a 3) přijmout opatření k omezení působnosti neodstranitelných rizik. Posledně uvedená povinnost je již kodifikována v § 102 odst. 4 zákoníku práce. Z něj (z jeho druhé věty) pak konečně vyplývá poslední povinnost zaměstnavatele vést dokumentaci o vyhledávání a vyhodnocování neodstranitelných rizik a o přijatých opatřeních k omezení působnosti neodstranitelných rizik.
12. Zdejší soud nesouhlasí s žalobkyní v tom, že by se § 102 odst. 3 zákoníku práce vztahoval jen ke zpracování kategorizace prací – vedle povinnosti spojené s touto kategorizací toto ustanovení upravuje řadu dalších povinností, jak jsou uvedeny výše. Současně však zdejší soud nemůže sdílet ani názor žalovaného, že povinnost vést dokumentaci dopadá jak na odstranitelná, tak na neodstranitelná rizika. Jak bylo výše uvedeno, zákonná úprava mezi těmito dvěma druhy rizik jednoznačně rozlišuje. Z gramatického výkladu § 102 odst. 4 věta druhá zákoníku práce, jakož i ze systematického výkladu celého § 102 zákoníku práce nelze dospět k jinému závěru, než že povinnost vést dokumentaci o vyhledávání a vyhodnocování rizik a o přijatých opatřeních k omezení jejich působení se týká pouze rizik neodstranitelných. Ostatně – je to logické: jestliže jde o riziko odstranitelné (typicky různé poruchy vzniklé nedbalostí či opotřebením, nesprávné umístění věcí a přístrojů, nevhodné rozmístění pracovišť apod.), pak po jeho zjištění a vyhodnocení má zaměstnavatel povinnost toto riziko bez zbytečného odkladu odstranit. Jakékoliv dokumentování tohoto rizika nedává smyslu, neboť jeho odstraněním je problém vyřešen. Jedná-li se o riziko neodstranitelné (tedy takové, které vyplývá ze samé povahy prováděné činnosti – práce s ostrými nástroji, s chemikáliemi, s nebezpečnými přístroji apod.), pak je naopak na místě dokumentovat zjištění a vyhodnocení těchto rizik stejně jako přijatá opatření už jen z toho důvodu, aby měl zaměstnavatel o těchto rizicích přehled a měl k dispozici postupy pro jejich zmírnění, které by se měly projevit v organizaci práce, vnitřních předpisech, školeních apod.
13. Pokud žalovaný povinnost dokumentace vztahuje též na rizika odstranitelná podle § 102 odst. 3 zákoníku práce, aplikuje tuto povinnost nad rámec zákonného zmocnění, tedy v rozporu s čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky a s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle nichž nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Tuto povinnost nelze pro oblast odstranitelných rizik dovozovat z žalovaným zmiňovaného § 108 týkajícího se práv odborové organizace, zástupce pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci nebo přímo zaměstnanců vůči zaměstnavateli v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Hovoří-li § 108 odst. 6 písm. a) zákoníku práce o povinnosti zaměstnavatele zpřístupnit uvedeným osobám doklady o vyhledávání a vyhodnocení rizik, opatřeních k odstranění rizik a k omezení jejich působení na zaměstnance a k vhodné organizaci bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci, pak se nejedná o

dokumentaci ve smyslu § 102 odst. 4 zákoníku práce, která má popisný charakter (co bylo zjištěno, jak to bylo vyhodnoceno, jaká opatření byla přijata). Zde se jedná o zpřístupnění dokladů vztahujících se k reálnému postupu zaměstnavatele (např. zápisy o provedených kontrolách, vnitřní předpisy, revizní zprávy, doklady o provedených opravách, školeních apod.). Ostatně, zanedbání povinnosti zaměstnavatele v tomto směru je sankcionováno jako samostatný přestupek podle § 30 odst. 1 písm. w) zákona o inspekci práce.

14. Zdejší soud nemůže souhlasit s žalovaným, že výše uvedeným výkladem jsou prakticky vyloučeny veškeré kontrolní mechanismy orgánů inspekce práce a dalších orgánů majících na starost kontrolu dodržování předpisů na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Zda se v konkrétním případě jedná o riziko odstranitelné nebo neodstranitelné, je právní otázka, kterou je oprávněn posoudit inspektorát, případně žalovaný. Pokud jsou tedy v rámci kontroly pracovního prostředí prováděné inspekci práce zjištěna odstranitelná rizika, avšak zaměstnavatel v tomto ohledu neprovedl pravidelnou kontrolu a nepřijal opatření k jejich odstranění, pak může být zaměstnavatel sankcionován za porušení § 102 odst. 3 zákoníku práce. Pokud jsou při takové kontrole zjištěna rizika neodstranitelná, pak může být zaměstnavatel sankcionován za nevedení příslušné dokumentace podle § 102 odst. 4 zákoníku práce. Je zřejmé, že pro taková kontrolní zjištění je nezbytná fyzická kontrola pracoviště a nepostačí pouze kontrola zaměstnavatelem předložených listin. Podle názoru soudu je ovšem takový kontrolní postup v souladu se smyslem § 102 zákoníku práce (tj. reálně zajistit co nejméně rizikové pracovní prostředí).
15. Rozlišování mezi odstranitelnými a neodstranitelnými riziky není pouze akademickou otázkou, neboť její řešení má přímý vliv na povinnosti zaměstnavatele, a v tomto ohledu též na závěr o spáchání případného přestupku. Výrok rozhodnutí inspektorátu je proto v tomto ohledu vnitřně rozporný, neboť skutkově vymezuje přestupek (nikoliv správní delikt, srov. § 112 odst. 1 věta první zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále jen „ZOP“) tak, že žalobkyně neměla ke dni 2. 2. 2018 zpracovánu dokumentaci hodnocení rizik včetně opatření k omezení jejich působení pro tlakové nádoby (vzdušník kompresoru značky Schneider Bohemia, obsah 270 litrů, výrobní číslo 796271, rok výroby 2006), avšak jako porušenou normu označuje § 102 odst. 3 zákoníku práce. Jak vyplývá z výše uvedeného, pokud by se mělo jednat o nedostatky v dokumentaci, lze shledat porušení výhradně u § 102 odst. 4 zákoníku práce. Tato vada výroku není jen formální. Jak plyne z odůvodnění rozhodnutí inspektorátu, tento vycházel z nesprávného právního názoru, že žalobkyně má povinnost vést dokumentaci i u odstranitelných rizik. V důsledku toho si pak inspektorát neujasněl, o jaký druh rizika jde, a tudíž nemohl vyhodnotit, jaké povinnosti žalobkyni v této souvislosti stíhaly a zda některou z nich porušila. Jakkoliv se tedy lze ztotožnit se závěry inspektorátu a žalovaného, že ke splnění dokumentační povinnosti nepostačuje návod výrobce k obsluze tlakových nádob (ten může žalobkyně využít jako podklad pro dokumentaci) a zpracovaná kategorizace prací, nelze z jejich rozhodnutí seznat, zda žalobkyně tuto povinnost vůbec měla. Námitka žalobkyně je tedy důvodná.
16. Žalobkyně v žalobě dále namítala, že byla v průběhu kontroly opakovaně ubezpečována, že je vše v naprostém pořádku, a proto neuplatnila žádné námitky vůči kontrolnímu protokolu. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobkyně obdobné námitky (a některé další) proti průběhu kontroly uplatnila již v řízení před inspektorátem. Ten se s nimi ve svém rozhodnutí vypořádal následujícím způsobem: *„správní orgán konstatuje, že inspektor provádějící kontrolu postupoval v souladu s oprávněními danými kontrolujícím zákonem o*

inspekci práce a kontrolním řádem“. Takové vypořádání námitek žalobkyně je zjevně nedostatečné, neboť tyto námitky nijak konkrétně nevyvrací a neuvádí, proč by měly být mylné či pro věc nepodstatné. Rozhodnutí inspektorátu je tak v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný v rámci odvolacího řízení tuto vadu nenapravil.

17. Konečně soud považuje za vhodné vyjádřit se též k žalobní námitce nepřiměřenosti správního trestu. Jak vyplývá z rozhodnutí inspektorátu, ten se v odůvodnění podrobně zabýval poměry žalobkyně. Pokud však jde o další skutečnosti, k nimž má správní orgán přihlédnout (závažnost, způsob spáchání přestupku, následky, okolnosti, za nichž byl delikt spáchán), omezuje se úvaha inspektorátu na obecná (a několikrát zopakovaná) konstatování, že jde o závažný delikt, že žalobkyně vystavila své zaměstnance nebezpečí ohrožení života či poškození zdraví, případně, že okolnosti deliktu jsou podstatné, pochybení je nežádoucí a společensky škodlivé. Z takového hodnocení nelze vůbec zjistit, proč inspektorát dospěl právě k tomu, že žalobkyni uloží pokutu ve výši 18 500 Kč. Jednou ze zásad správního trestání je individualizace trestu, která vyplývá z inspektorátem v rozhodnutí citovaných § 37 – § 40 ZOP, a která stručně řečeno znamená, že trest musí být adekvátní jak spáchanému činu, tak poměrům pachatele. Správní orgán je tak při úvaze o trestu povinen vážit zákonem uvedené skutečnosti, a to nejen v obecné rovině (tj. z hlediska obecné závažnosti a následků přestupku jako typově nežádoucího jednání), ale zejména ve vztahu ke konkrétnímu případu. Jestliže v dané věci může inspektorát uložit pokutu ve výši 0 až 2 000 000 Kč za porušení řady povinností obsažených v § 101 až 103 zákoníku práce [§ 30 odst. 2 písm. d) zákona i inspekci práce], musí si v první řadě ujasnit, jak závažné je zjištěné konkrétní porušení povinnosti (např. obsažené v § 102 odst. 4 zákoníku práce) ve vztahu k dalším porušením povinností sankcionovaných stejnou výší pokuty (tj. dalších povinností uvedených v § 101 až 103 zákoníku práce). Dále pak musí posoudit povahu a závažnost konkrétního porušení povinnosti ze strany žalobkyně v obecné rovině (např. nevedení dokumentace o neodstranitelných rizicích v případě tlakových nádob) a konkrétní rovině (tj. např. u vzdušníku kompresoru značky Schneider Bohemia, obsah 270 litrů, výrobní číslo 796271, rok výroby 2006). V této konkrétní rovině pak musí posoudit jednotlivé prvky vyžadované zákonem (následky, rozsah spáchání, způsob spáchání atd.). Rovněž by se měl správní orgán zabývat tím, zda s ohledem na zjištěné okolnosti nepostačí správní trest ve formě napomenutí [§ 35 písm. a) ZOP]. Jelikož takovou úvahu inspektorát vůbec neprovedl, je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž žalovaný tuto vadu neodstranil.
18. Rozhodnutí inspektorátu je na základě výše uvedeného nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost výroku) a pro nedostatek důvodů (nevypořádání námitek žalobkyně ohledně průběhu kontroly, nedostatečné odůvodnění výměry správního trestu). Jelikož žalovaný tyto vady neodstranil v rámci odvolacího řízení, je jeho potvrzující rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné a musí být soudem zrušeno. Za této situace není dán prostor pro to, aby se soud zabýval zbývajícími žalobními námitkami žalobkyně (zda se jedná o opakované jednání žalobkyně, zda se jedná o jednání společensky škodlivé), neboť ty lze zodpovědět až v situaci, kdy bude postaveno na jisto, zda a jakou povinnost žalobkyně porušila.

V. Závěr a náklady řízení

19. S ohledem na konstatovanou vadu řízení zdejší soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
21. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně jsou tvořeny odměnou jejího zástupce za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Dále žalobkyni náleží náhrada hotových výdajů jejího zástupce v paušální výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu soud připočetl náhradu za daň z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobkyně povinen odvést z odměny a náhrad ve výši 2 142 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 15 342 Kč. Zdejší soud uložil žalovanému zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. prosince 2020

Mgr. Petr Šebek v.r.
předseda senátu